

DEMÉNY PÉTER

Gyanútlan vadállat

A színházhoz mindig hű voltam. Gyermekkori szeretet, későbbi szenvedély – mindegy; mindig érdekelt, mindig felkavart, mindig akartam. Úgyhogy amikor Vásárhelyre költözésemtől Keresztes Attila felhívott, hogy dramatizáljam A kisfiú meg az oroszlánok című Lázár Ervin-meseregényét, örömmel vállaltam. A dolgok aztán mindig bonyolultabbak, az ember ismét rájön, hogy nem érthet mindenhez, nyugtatja magát, hogy soha nem mindig az csinálta, aki értett hozzá, közben írja a szöveget, mely radikálisan módosul a próbákon, és a dalokat, melyek úgy maradnak.

Megfigyeléseim utólagosak, de büszke vagyok. Büszke vagyok arra, hogy nem a Weöres–Kányádi–Varró Dániel-féle hagyományba illeszkedtem, hanem egy másikba, mely olyan, mintha Kiss Ottó dalokat írta; hogy a dalszövegeimben még áthajlások is vannak, és így talán meggyőzhetem a felnőtteket, hogy a gyermekeiknek nemcsak a ritmusos dalok tetszenek; hogy hű voltam magamhoz, már ami a gyerekeknek írt dolgaimat illeti, melyek mindig nagyobbaknak nézik őket, mint az említett nevekkel fémjelzett vonulat.

És büszke vagyok arra, hogy sok gyomorgörcs után méltó lehettem Ruszuly Ervinhez, aki Attilával együtt rendezte meg a darabot, Boros Csabához, aki a dalok zenéjét szerezte, Dull Bencéhez, aki a kisfiút eljátszotta, és az egész Tompa Miklós Társulathoz.

Előre nem mertem volna, utólag merem: ide nekem az oroszlánokat is!

Szigfrid dala

Az egyik előlről rontott nekem,
de én az arcába vágtam a fejem,
a másik hátulról támadott,
de hátsó lábamba vágtatott,
a harmadik meg a negyedik
megrémült, az ötödik pedig szintén
– hát ez volt a nagy csata,
ez voltam én, Szigfrid, a szavanna
rettenetes, vérszomjas uraaa!

Az egyiket jobbra dobtam én,
a másik balra ment, jaj, szegény,
a harmadik meg a negyedik elfutott,
az ötödik is a sorsukra jutott
– hát ez volt a nagy csata,
ez voltam én, a szavanna
rettenetes, vérszomjas uraaa!

Apuka és a Bohócok hármasa

69

Apuka: Én megmondtam neked százszor, ezerszer,
hogy a mese nem egyszerű vegyszer,
lebontja minden érzékedet,
elrontja minden vészfékedet,
nem szabad hinni a mesékben,
ahogy a föld nem hisz az égben!

Bohócok: Meg kéne értse a fiát,
ő még nyiladozó virág,
övé még az egész világ,
valóság és képzelet
mind az övé, a fékeket
nem érti ő, nem érti sohasem –
hát ne legyen mérges, apuka,
vagy olyan szomorú! Hazug a
bánat, hét lakattal
bezár, örökre ott marasztal,
ott fog mindig a félelemben,
fojtó személyes szégyenekben!

Apuka: Én megmondtam neki százszor, ezerszer,
hogy a mese nem egyszerű vegyszer,
lebontja minden érzékedet,
elrontja minden vészfékedet,
nem szabad hinni a mesékben,
ahogy a föld nem hisz az égben!

Bohócok: Hát ezt meg honnan veszi,
hogy a föld nem szenvedheti
az eget, tenger a napot?
Teljesen tanácstalan vagyok!

Meg kéne értse a fiát,
ő még nyiladozó virág,
övé még az egész világ,
valóság és képzelet
mind az övé, a fékeket
nem érti ő, nem érti sohasem –
hát ne legyen mérges, apuka,
vagy olyan szomorú! Hazug a
bánat, hét lakattal
bezár, örökre ott marasztal,
ott fog mindig a félelemben,
fojtó személyes szégyenekben!

Szigfrid és Szilvia kettőse

Szigfrid: Szerettelek, de már lemondtam rólad,
elfeledtem a szerelmes szókat,
azt hittem, elvesztettelek,
hogy többé nem találkozom veled –
és íme, mégis, mégis itt vagy,
nekem te örökre elég vagy,
én soha mást nem szerettem,
ültem és sírtam a ketrecben,
a porondon és a garázsban,
nem hittem én már a varázsban!

Szilvia: Mégis itt vagyok, te is látod,
eljött hát mégis a varázsod,
kiderült hát a te eged,
ahogy megláttál engemet,
és kiderült biz az enyém is,
sötétség volt eddig a fény is,
mert te nem voltál mellettem,
miért van Isten is ellenem?

Mindketten: De itt vagy, drágám, itt, te angyal,
nem beszélek már a falakkal,
porszemekkel és fájdalommal,
csak szerelemről szólt a vágydal,
tele volt minden a hiánnyal,
de már csak veled van tele,
boldogságom záloga, te!

Arabella dala

Robertóm talán még ma hív,
Oly magányos vadász a szív...
Robertóm, te gondolj reám,
ne fojtson a morcos magány,
mert úgy belém száll most minden szerelem,
úgy lennék veled, és te lennél velem,
és minden kötél, porond és oroszlán
azt súgja: legyél végre már okos lány,
és hagyd azt a gonosz fiút,
mert ő a varázból kibújt,
de én mindig csak, mindig csak őt szeretem,
az övé lesz mindig, mindig mindenem,
mert ő az én álmom, a szívem dala,
és őt nem hagyom el sohaa!